

DORU CIUCESCU

**FILE
DIN
ISTORIA
ȘOPTITĂ
A
LITERATURII
ROMÂNE**

Cuprins

Mihai Eminescu...
a scris 10 poezii pornografice / 9

Mihai Eminescu...
nu a scris nici măcar o poezie dedicată
Războiului de Independență al României / 22

Mihai Eminescu...
a trădat-o pe Veronica Micle
cu Mite Kremnitz și Cleopatra Poenaru,
cărora le-a dedicat poezile
"Atât de fragedă", în 1879, respectiv,
"Pe lângă plopii fără soț", în 1883 / 38

Stridenta asemănare între...
poeziile "La steaua", de Mihai Eminescu,
și "Siehst Du der Stern", de Gottfried Keller,
publicate în 1886, respectiv, în 1851 / 68

Stridentă similitudine între...
multe elemente de cosmogonie din
poezia lui Mihai Eminescu,
"Scrisoarea I-a", publicată în 1881,
și traducerea din sanscrită în germană,
realizată de Friedrich Max Müller,
"Rig-Veda, oder die heiligen Lieder der
Brahmanen", publicată în 1856 / 74

Ion Creangă...
a scris două povești pornografice / 88

Ion Creangă...
a scris povestirea voalat anti-unionistă
"Moș Ion Roată și unirea",
publicată pe 1 decembrie 1885,
după ce a participat la răscoala anti-unionistă,
de pe 3 aprilie 1866, de la Iași / 113

Universitatea din Iowa,
în cadrul
Programului Internațional pentru Scriitori
a acordat scriitorilor români...
23, respectiv, 9 burse rezidențiale, fără evaluare,
în perioadele 1968 – 1989,
respectiv, 1990 - 2019 / 123

Adrian Păunescu...
născut în satul Copăceni, din județul Bălți,
nu a compus și nu a recitat
nici măcar o poezie dedicată Basarabiei,
în cele 1.615 spectacole ale cenaclului "Flacăra",
dintre 17 septembrie 1973 - 15 iunie 1985 / 137

Corneliu Vadim Tudor...
a scris lingușitoarea poezie
"Odă Elenei Ceaușescu",
dar a făcut din revista "România Mare",
înființată în mai 1990,
"cloaca maximă" a insultelor la adresa
unor personalități ale literaturii române / 141

Tudor Arghezi și Mihai Eminescu,
serbați oficial ca poeți naționali,
pe 21 mai 1960 și 21 mai 1965, respectiv,
în fiecare an, începând cu 15 ianuarie 2011 / 149

Doru Ciucescu,
membru al Uniunii Scriitorilor
din România / 170

Mihai Eminescu... nu a scris nici măcar o poezie dedicată Războiului de Independență al României

Mihai Eminescu nu a scris nici măcar o poezie dedicată Războiului de Independență al României, care a coincis în mare parte cu Războiul rusu-turc, din perioada 24 aprilie 1877 – 3 martie 1878.

Se știe că pe 4 aprilie 1877, pe stil vechi, la București a fost semnat Tratatul româno-rus, prin care România permitea trupelor ruse trecerea pe teritoriu, în drumul lor de traversare a Dunării și atacare a Imperiului Otoman.

Pe 24 aprilie, pe stil vechi, Imperiul Rus declară război Imperiului Otoman.

La scurt timp, pe 9 mai 1877, pe stil vechi, România și-a declarat independența și a încetat plata tributului de 914.000 de lei către Imperiul Otoman.

De asemenea, pe 19 iulie 1877, pe stil vechi, Marele Duce Nicolae, comandantul trupelor ruse din cadrul Războiului rusu-turc, a trimis o telegramă principelui Carol I să-i vină în ajutor, în următorii termeni: "Rog să faci fusiune, demonstrațiune și, dacă se poate, să treci Dunarea cu armata după cum dorești. Între Jiu și Corabia, demonstrațiunea aceasta este neapărat necesară pentru înlesnirea mișcărilor mele".

Ca urmare, principele Carol I a devenit comandantul suprem al Armatei de vest, formată din

trupele ruse și române, care urmau să participe la asediul localității fortificate Plevna, de la sud de Dunăre.

Asediul a început a doua zi și s-a încheiat pe 10 decembrie 1877, pe stil vechi, într-o moară părăsită, unde Osman Nuri, denumit și Osman Paşa, deoarece avea gradul de feldmareşal, comandantul trupelor otomane refugiate la Plevna, s-a întâlnit cu Mihail Cristodulo Cerchez, care atunci avea doar gradul de colonel, și ca urmare a capitulat necondiționat, declarându-se prizonier de război, împreună cu zece generali, peste 130 de ofițeri superiori, 2.000 de ofițeri inferiori și 40.000 de soldați.

Aceasta a fost o mare victorie româno-rusă, care prin tratatele ulterioare, de la San Stefano, de pe 3 martie 1878, pe stil vechi, și Berlin, din perioada 13 iunie – 13 iulie 1878, pe stil vechi, a dus la următoarele modificări teritoriale: Dobrogea de Nord a fost cedată României și Bugeacul a fost anexat de Rusia.

Singurele referiri ale lui Mihai Eminescu, privitoare la Războiul de Independență al României, au fost publicistice. De exemplu, în numărul din 10 decembrie 1877, pe stil vechi, al ziarului "Timpul", din București, a apărut următorul articol, intitulat "Dorobanții", cu următorul conținut: "Au sosit în București dorobanții de pe câmpul de război. Acești eroi, cu care gazetele radicale se laudă atâtă, sunt, mulțumită guvernului, goi și bolnavi. Mantalele lor sunt bucăți, iar sub manta cămașa pe piele, și nici cojoc, nici flanelă, nici nimic. Încălțați sunt tot atât de rău, unul c-un papuc ș-o opincă, altul c-o bucată de manta înfășurată împrejurul piciorului, toți într-o

O spunem de mai nainte, nici o scuză, nici o justificare, nici o explicație nu ne poate mulțumi față cu această mizerie vădită și strigătoare la cer. Canibali au fost acei ce i-au trimis iarna la război în asemenea stare? Nu mai întrebăm de au fost români sau nu. Suntem de mai înainte siguri că numai români n-au putut fi aceia cari i-au trimis pe țărani noștri în asemenea stare în Bulgaria. Dar am fi putut crede că să fie cel puțin oameni. Turcii, despre cari se zicea că mor de foame și de frig, au sosit la București mai bine îmbrăcați și mai îngrijiți decât soldații noștri. Rușii cari pleacă la câmpul de luptă sunt toți îmbrăcați bine, cu cojoc și cu manta sănătoasă, și bine încălțați; la ai noștri îmbrăcămintea e curat ironia unor haine, e goliciunea parafrazată. Și astfel au petrecut aceste victime ale radicaliei, ca să nu zicem un cuvânt mai rău, în zăpadă și în ger, nemâncați, neîmbrăcați, decimați mult mai mult de frig și de lipsă decât de gloanțele dușmanului. Nu sunt în toate limbile omenești la un loc epitete îndestul de tari pentru a înfiera ușurința și neleguierea cu care stârpiturile ce stăpânesc această țară tratează cea din urmă, unica clasă pozitivă a României, pe acel țăran care muncind dă o valoare pământului, plătind dări hrănește pe acești mizerabili, vărsându-și sângele onorează această țară. Și pe când acești cumularzi netrebnici, această neagră masă de grecotei ignoranți, această plebe franțuzită, aceste lepădături ale pământului, această lepră a lumii și culmea a tot ce e mai rău, mai mincinos și mai laș pe față întregului univers face politică și

fanfaronadă prin gazete și se gerează de reprezentanții unei nații ai cărei fii aceste stârpituri nu sunt și nu pot fi, tot pe atuncea soldatul nostru umblă gol și desculț, flămând și bolnav pe câmpiiile Bulgariei, îi degeră mâni și picioare, de cad putrede de pe trupul viu al omului și, veniți înapoi în țară, cad pe drumuri în țara lor proprie de frig și de hrană rea. Și tot în această vreme vezi greci obraznici în mijlocul Bucureștilor refuzând de a-i primi în cartier. Am ajuns cu teoria de «om și om» așa de departe încât piece grecotei, piece venitură, piece bulgăroi e mai om în această țară, decât acel ce-și varsă sângele pentru ea. Scuzabil n-a fost acest război, dar explicabil putea să devină, dacă ar fi fost condiții normale, dar în modul în care s-a purtat, cu oameni goi și flămânci, a fost o adevărată crimă, un omor de oameni prin foame și frig. Consistă această țară din călăi și din victime?"

În schimb, un contemporan al lui Mihai Eminescu, dar mult mai în vîrstă, Vasile Alecsandri, a dedicat patru poezii eroismului soldaților români, în timpul Războiului de Independență al României:

1. "Hora de la Plevna";
2. "Odă ostașilor români";
3. "Peneș Curcanul";
4. "Sergentul".

Cele patru poezii, prezentate în ordine alfabetică sunt următoarele:

Hora de la Plevna

Colo-n Plevna și-n redute
Stau păgânii mii și sute

Stau la pândă tupilați
Ca zăvozi de cei turbați.
Las' să seadă mari și mici...
Trageți hora, măi voinici!

Sus, în tabăra turcească
Dat-au tusa măgărească.
Răpciu goșii crunt tușesc,
Cu ghiulele-n noi stropesc.

Las' să crape, mici și mari...
Trageți hora, măi tunari!

Jos în vale, pe câmpie,
Basbuzuci de căsăpie
Și cercheji merei cumpliți
Rup cu dinții din raniți.

Las' să rupă... rupe-i-aș!
Trageți hora, călărași!

Ziua, noaptea, glonții plouă,
Tot pământu-i ud de rouă.
Nu e roua din senin,
Ci e sânge de creștin.

Las' să ploaie ca din nori.
Trageți hora, roșiori!

Iacă, mă!... din parapete
Vine-o scroafă ca să fete
Opt godaci ș-un godăcel,
Toși cu râtul de oțel.

Las' să fete mii de mii...
Trageți hora, măi copii!

Ne-a veni și nouă-odată
Zi de plată și răsplăta
Să-l aducem la aman
Pe Gaziul de Osman.

Vie!... ura!... la Bălcani!
Trageți hora, măi curcani!

Cât e negru, cât e soare,
Moartea sede pânditoare
Și prin sănțuri și prin râpi,
Și tot bate din aripi.

Las' să bată până mâni...
Trageți hora, măi români!

Odă ostașilor români

Juni ostași ai țării mele, însemnați cu stea în frunte!

Dragii mei vultani de câmpuri, dragii mei șoimani de munte!

Am cântat în tinerețe strămoșeasca vitejie,
Vitejie fără seamă pe-acel timp de grea urgie
Ce la vechiul nostru nume au adaos un renume
Dus pe Dunărea în Marea și din Marea dus în lume!

Vin acum, la rândul vostru, să v-aduc o încchinare,
Vin cu inima crescută și cu sufletul mai tare,
Ca eroi de mari legende, vin să vă privesc în față,
Voi, nepăsători de moarte, disprețitorii de viață,

Ce-ați probat cu-avântul vostru lumei pusă în mirare,
Că din vultur vultur naște, din stejar stejar răsare!

De la domn pân' la opincă, duși de-o soartă norocoasă,
V-ați legat în logodire cu izbânda glorioasă
Ş-ați făcut ca să pricepem a trecutului mărime,
Măsurându-vă de-o seamă cu-a strămoșilor nălțime,
Ş-arătând, precum prin nouri mândrul soare se arată,
Cine am fost odinioară, cine iar vom fi odată!

Să trăiți, feciori de oaste. Domnul sfânt să vă ajute
A străbate triumfalnic în cetăți și în redute,
Ca la Rahova cu tunul, ca la Grivița cu zborul,
Ca la Plevna, unde astăzi cel dintâi ați pus piciorul,
Înfruntând pe-Osman-Gaziul, și prin fapt de bărbătie
Ridicând o țară mică peste-o mare-mpărătie!

O, viteji de viață veche! Auziți în depărtare
Acel vuiet fără nume ce răsună ca o mare? ...
Sunt bătăile de inimi al întregui neam al nostru
Ce adună zi și noapte dorul lui cu dorul vostru,
Sunt vărsările de lacrimi pentru-acel care se stinge,
Sunt urările voioase pentru-acel care învinge!

O! români, în fața voastră, colo-n tainica cea zare,
Vedeți voi o rază vie care-ncet, încet răsare,
Străbătând prin umbra deasă, de lungi seculi
adunată?

E voiosul fapt de ziua mult dorită, mult visată,
E lumina renvierei, e luceafărul sperărei,
E triumful luptei voastre, soarele neatârnărei!
Dragii mei! din focul luptei oțeliți când vă-ți
întoarce
La cămin, unde româncă, așteptând, suspină,
toarce,
Tot poporul: rudă, frate, soră, mamă și părinte,
Ca la domni, cu pâini și sare, vor ieși vouă-nainte.
Căci din voi fieștecare poartă-n frunte o cunună
Și de gloria de astăzi, și de gloria străbună!

Pas dar! pas tot înainte! timpul vechi din nou
ziorește!
Viitorul României dat-au mugur ce-ncolțește!
O, copii! de voi sunt mândru! simt acea mândrie
mare
Care crește cu mărimea unui neam în deșteptare.
Mi-am văzut visul cu ochii, de-acum pot să mor
ferice!
Astăzi lumea ne cunoaște: Român zice, Viteaz zice.

Peneș curcanul

Plecat-am nouă din Vaslui,
Și cu sergentul, zece,
Și nu-i era, zău, nimănuia
În piept inima rece.
Voioși ca șoimul cel ușor
Ce zboară de pe munte,
Aveam chiar pene la picior,
Ş-aveam și pene-n frunte.